

Nr 361.

Av herr **Lundqvist**, med förslag till lag om ändring i 3 § av lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 (nr 596).

I Blekinge har kustbefolkningen sedan gamla tider fått en betydande del av sin bärning genom ålfisket. Redan för flera hundra år sedan utvecklade sig dessa fiskeförhållanden därstädes bl. a. därhän, att de fasta ålfiskena utlades såsom särskilda fastigheter. Dessa fastigheter hade den egenskapen, att de icke bestodo av någon rätt till jord och icke heller till vatten utan endast en rätt att efter en på karta inritad linje bedriva ålfiske med fasta redskap. Därutöver har på enskilt vatten strandägarna bedrivit ålfiske med fasta redskap eller på annat sätt.

Under tidernas lopp ha rörande dessa ålfiskefastigheter förekommit åtskilliga processer. Därigenom ha så småningom intressena blivit sammanjämkade, och under de senare årtiondena torde stabilitet ha uppnåtts. I den senaste författningen före 1950 års lagstiftning ha de urgamla förhållandena också respekterats, så att de skattlagda ålfiskefastigheterna bibehölls och skyddas såväl mot strandägares fiskerätt som mot nya bestämmelser om rätt till fiske med fasta redskap.

Genom 1950 års lagstiftning om gräns mot allmänt vattenområde och om rätt till fiske har en genomgripande förändring skett av dessa urgamla förhållanden i Blekinge. De gamla lagfarna fastigheternas fiskerätt har ersatts av en rätt att hos myndigheterna begära att få utsätta fasta fiskredskap i den del av vattnet, som ligger inom allmänt vatten. Erfarenheten ger vid handen, att sådana framställningar endast i undantagsfall bli beviljade. Den vinst, som härigenom kan tillkomma en del ålfiskare, uppväger icke den förlust som drabbat de ålfiskare, vars gamla rättigheter genom lagen försvinna.

Konsekvensen av 1950 års lagstiftning har blivit, dels att det finns lagfarna fastigheter, som icke få utnyttjas för sitt enligt lagfarten gällande ändamål, dels att därigenom ål till betydande belopp förblir ofångad och att statsverket får betydande utgifter för att ersätta de förluster, som fastighetsägarna göra. Vad som här nämnes om fiskerier av fastighets natur gäller i viss mån även beträffande andra sedan äldre tider på Blekinge södra och västra kust befintliga fasta ålfisken.

Rörande vid 1951 års riksdag väckta motionerna I: 282 av herr Manner-skantz och II: 378 av herr Hæggbloom yttrade tredje lagutskottet bl. a., att något förhållande, vilket skulle giva anledning att på sätt motionärerna yrkat frångå 1950 års riksdags beslut, icke då hade förebragts. Numera finns det rikligare erfarenhet av de synnerligen olyckliga konsekvenserna

av 1950 års lagstiftning beträffande ålfisket i Blekinge, och anledning finnes till ett nytt och positivt ställningstagande till den avhandlade frågan.

Under åberopande av det anförda hemställes,
att riksdagen för sin del måtte antaga följande

F ö r s l a g

till

*lag om ändring i 3 § av lagen om rätt till fiske
den 1 december 1950 (nr 596).*

Härigenom förordnas, att 3 § i lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 erhåller ändrad lydelse på sätt nedan angives.

3 §.

Vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund, *vid kusterna av Blekinge län* samt vid Skånes östra och södra kuster må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda fiskevattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö av minst etthundra meters längd.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1952.

Stockholm den 26 januari 1952.

R. Lundqvist.
